

ΤΥΜΠΑΝΙΣΜΟΙ

by Searching The Meaning Of Life

2018

ΤΥΜΠΑΝΙΣΜΟΙ

Συλλογές : - ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ

- ΔΟΝΗΣΕΙΣ

- ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

2018

By SearchingTheMeaningOfLife

(www.SearchingTheMeaningOfLife.wordpress.com)

Παλαιότερα έργα του SearchingTheMeaningOfLife:

- the kingdom of vitality ∞ παιχνίδι στρατηγικής
- IoM
- Εντροπή στη Φύση
- Στην Άμαξα
- 50 αξίζει
- Ονειράματα
- Ανθο(υ)σια Τραγωδία
- Διάλεξε Καραμέλα
- Ήλιοι Καθρεφτίζονται στους Αιθέρες
- Πο(υ)λιτικός Παραμυθόκοσμος
- Η λευκή πεταλούδα
- Έρωτας Vs Θάνατος
- Μοδιστρική Ψυχών
- EchoLexi
- Echo

Βιογραφικό

Όνομα, επάγγελμα, σπουδές, έτος γέννας, πόλη καταγωγής, πόλη διαμονής, οικογένεια και πολλά άλλα. Έχω αλλά δεν με κατέχουν. Όσο είμαι εδώ, όσο συναντάω ωφέλιμα για τον κόσμο, τα συμπυκνώνω σε ευανάγνωστες σύντομες στιχοδημιουργίες. Δημιουργικά δώρα, από Αγάπη με Αγάπη, για τον κόσμο. Υπάρχω απλά και είναι η Χαρά μου. Ενώστε το νου σας με του συγγραφέα, υπάρχει ή όχι είναι μόνο ιδέα...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Συλλογή «ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ»

αυτοανάπτυξη
Προς πρατήριο Παραδείσου
Ευλογισία Ανθρωπότητας
Μόνο για τολμηρούς
Το μάλωμα
Είμαι ο παράς
Γνώση+Φαντασία=Χιούμορ
Εύστοχοι σε πόλη δίχως στόχους
Μόνιμες ουλές
Ζητείται Εμπιστοσύνη
Πού Πας;
Σύντροφοι ψυχής
Τί κάνεις στον ελεύθερο χρόνο σου;
Ανάκτηση Ανάμνησης
Εμπνεύσου
Κρυφή Ομορφιά
Ο Θεός είναι Ρήμα
Το δικό σου νόημα
Συνάντηση Κορυφής

Συλλογή «ΔΟΝΗΣΕΙΣ»

Τυμπανισμοί
Όταν το δέρμα μιλά
Όλα Αγάπη
Ηρεμήστε
Φονιάς

Έζησαν
Στην καρδιά του χάους
Κινδυνεύω
Φώς σε Ωκεανό
ύποπτες κόκκινες σκιές
Χωρίς ρούχα
Πώς να πιστέψεις σε 'σένα;
άσπρο Άλογο
Διαφέρεις!
προδοσίες αμοιβαίες
Ζωή μόνο για Εραστές
Συλλογή
Αναγέννηση
προσβολή η υποδούλωση
πανούκλα καρδιάς
είμαι κόκκος άμμου
αιώνια λαχτάρα
Θνητός Θεός
τελετή κάθαρσης
Θαλπωρή Πατρικού
Χωρίς επιθυμίες ...θαύματα
Προς Αυτόν που λατρεύω
Πρόλαβα να Ζήσω {ή Ανούσιες οι Φωτογραφίες}
Μείνε στο Αγκίστρι
Τα πουλιά μου μίλησαν
Άκου την Φύση... Διδάσκει
Κανείς «Κακός»
Προδομένες δονήσεις

Συλλογή «ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ»

Ποίηση σθένους Ανάβασης

Δεν ξεχνώ

Απελευθέρωση

σημειώσεις Σωτηρίας

...κάνω πως διδάσκω

Αλέα Αληθινής Αρμονίας

Γέφυρες Χρόνου

Do it like Columbus

Αγκαλιά

Βολικά "σ' αγαπώ"

Για πάντα, πρίν...

Είμαι ο άνεμος;

Αγαπώ ό,τι θαύμασα

Αϊτός

Νιώσε, Δώσε

Αυθόρμητη η Αγάπη

τροπή ανθρώπου

κραυγή

Υπό άλλων

Εδώ στη Φύση

Dj η καρδιά

Χωρίς Παρελθόν

Στην Αιώρα

Κατακτάμε τα Περιστερία της Ειρήνης

Λουλούδια ΑξιοΘάμαστα

Έγινε...

Ροζ είναι ο κόσμος

Αγάπα Ζωντανούς

Μια ταυτότητα;

Φίλε σκάρτε
[Ο/Α]μορφος
Εσύ οδηγάς... Χωρίς ουρά στα σκέλια

Συλλογή «ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ»

αυτοανάπτυξη

Ένα παράθυρο στη φύση
δίχως ανθρώπους στη σκηνή
λίγη γαλήνη απλά να νιώσω
μόνη στον κόσμο να αισθανθώ

Μία ψευδαίσθηση μονάχα
μες τους ανθρώπους πως δε ζω
κλείνω τον ήχο των φωνών σας
ακούω της φύσης τον ρυθμό

Ακούω νερά να κελαρύζουν
ακούω πουλιά να κελαϊδούν
φύλλα στον άνεμο θροΐζουν
είμαι κομμάτι τους κι εγώ

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Προς πρατήριο Παραδείσου

Μ' ένα μωρό στην αγκαλιά
σέρνω χορό χαράς μακριά
από του κόσμου φρίκη
Πιάσε το χέρι για να μπεις
ταίρι να γίνεις αν μπορείς
μες στις καμπύλες της ζωής
στα μουντά περιγράμματα
Είναι αθώος ο αρχηγός
λάμπει από φως, αστραφτερός
είναι οδηγός συνειδητός
ο κόσμος του ανήκει

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Ευλογισία Ανθρωπότητας

Μια συνάντηση,
σφάλμα... μόνο τα λάθη
μας εξελίσσουν

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Μόνο για τολμηρούς

Μέσα στη φωτιά μου όσοι πέσαν, ήταν ήρωες
Παλαβοί αγωνιστές, νεκροί για μια ιδέα
Στη λαχτάρα των παιδιών μου είδαν δύναμη
Με προσκύνησαν βασίλισσα! Σωτηρία ανθρώπου, νέα!

Έγιναν ασπίδες, για ισχυρό εχθρό, ανίκητο
Στο θάνατό τους είδαν του κόσμου ελευθερία
Στην πίστη όρκων, αποδείχτηκαν ανένδοτοι
Κι αλλάξανε των γενεών τη χαοτική πορεία

Το χέρι σας κρατώ, καρδιάς Αγαπημένοι
Σας περιμένω, στης Γης το θρόνο μ' ένα στέμμα
Δηλοί αν δειχτείτε, λαοί μένουν νεκρωμένοι
Δηλώστε τώρα υποταγή, κόντρα στην περηφάνια

Θέλει τόλμη τον Άλλο στα μάτια για να δεις
στη σκιά μείνανε Άλλοι πολλοί, λίγοι ήρωες έχουν τυφλωθεί

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Το μπάλωμα

Την κλωστή στη βελόνα περνώ
ώσπου να τυφλωθώ
στο βρακί σας τρύπα μη μείνει
στο νου σας μεγάλο κενό
ποιος νοιάστηκε για τη μοδίστρα;
όποιος νοιάζεται παθαίνει κακό.

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Είμαι ο παράξ

με μένα χάσατε τα ήθη
και την ουσία της ζωής
με μένα όλα τα αξιολογείται
και αγώνες κάνετε ντροπής
για μένα αισθήσεις ξεγελάτε
και συναισθήματα καρδιάς
για μένα τις τέχνες πια μετράτε
ποιους καλλιτέχνες ακολουθείς;
μια με φιλάτε, μια με φυλάτε
μια με θυμούς για με ξεσπάτε
και αδερφούς δολοφονείτε
με αγαπάτε, με μισείτε
με κυνηγάτε με κραυγή
να με ξεχάσετε ελπίζω
να βρουν μαμάδες τα παιδιά
να βρουν χαμόγελο οι εργάτες
να δουν της τέχνης μυστικά
Δεν λάμπω εγώ αλλά Εσύ ξανά!

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Γνώση+Φαντασία=Χιούμορ

Την γνώση ολόκληρη κατέχουμε όλοι μας,
χωρίς να το ξέρουμε...
ασυνείδητα.
Νομίζουμε ότι την αποθηκεύουμε
αλλά την ανακτούμε στην πραγματικότητα.
Μόνο ένα μηδαμινό ποσοστό γνώσης,
μπορούμε να...
συνειδητοποιήσουμε
στην σύντομη μορφή ζωής μας,
διαφορετικό στον καθένα.
Αν γίνει εμμονή η κτήση της τρελαινόμαστε.

Η φαντασία είναι αγαλίνωτη για όλους μας.
Την εκφράζουμε με την επιστήμη και την τέχνη.
Η καταπίεσή της μας τρελαίνει.

Ο συνδυασμός της γνώσης και της φαντασίας
έχει σαν αποτέλεσμα το χιούμορ
που ξεμπλοκάρει
όλες τις δύσκολες καταστάσεις.

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Εύστοχοι σε πόλη δίχως στόχους

Άνθρωποι εύστοχοι με οράματα κι ελπίδες
Άξιοι ευτυχίας, ευκαιρίας για ζωή
Σε πολιτεία χωρίς στόχους υποφέρουν
Χαρά και όφελος της κάθε δημιουργίας
Μένουν στενά, πολύ προσωπικοί
Δέντρο η πόλη που δεν καρποφορεί
Αν στόχο είχε, το στόχο θα είχαν βρεί
Κάθε καρπός θα είχε στόχο, στη μάχη να ριχτεί
Σε άλλης πόλης το χώμα θα χωθεί
Πόλη με στόχους και άστοχους ευνοεί

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Μόνιμες ουλές

Όπως τα καλοκαίρια μαράθηκαν
σε μια καταιγίδα του Αυγούστου
έτσι η νιότη χάνεται πληγωμένη
μετά από μια απρόσμενη αρρώστια
από μια πνοή φόβου

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Ζητείται Εμπιστοσύνη

Έκλεινα πίσω μου την πόρτα λαχανιασμένη και κατευθείαν χαμογελούσα. Μια φορά προσπάθησα να μιλήσω και μου είπαν ότι μεγάλωσε η μύτη μου. Από τότε σιωπώ και χαμογελώ, μη με κλειδώσουν στο σπίτι για πάντα. Αυτοί θα χάσουν τα θελήματα κι εγώ τις βόλτες. Μαθαίνω να αντέχω, να αντιμετωπίζω τους άρπαγες. Μέσα από τις τσέπες, απ' τα χέρια, απ' τις τσάντες. Στην αρχή περπατάν πλάι και μετά ορμάν και αρπάζουν κάτι, οτιδήποτε. Άνθρωποι με άλλες κουλτούρες εκπλήρωσης αναγκών.

Απέκτησα μάτια παντού. Στα αυτιά, στα χέρια, στα πόδια... αλλάζω δρόμο και τρέχω δυνατά. Με τα παπούτσια στο χέρι όταν δυσκολεύουν.

Μια μέρα βγήκα χωρίς τσέπες, τσάντες και δελεαστικούς εξοπλισμούς(ομπρέλες, καπέλα, γάντια, ζακέτες κ.λ.π) Μέρα όπως συνήθως. Ήρθε πλάι μου ένα ποδήλατο. Ανώφελο να τρέξω. Τσουλούσε πλάι στην σιωπή μου μιλώντας ακατάπαυστα. Με ήθελε ολόκληρη! Απερίγραπτος ο τρόμος μου... με έχασε στα στενά. Τί μπορεί να θέλει από μια ξένη;

Κατανοώ την ανάγκη του πρόσφυγα για συναναστροφή, αλλά χάρηκα με ανακούφιση όταν τον είδα με ανθρώπους... Συγχωρώ αλλά δεν ξεχνώ. Από τότε τους ίσκιους πλάι ύποπτα κοιτώ.

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Πού Πας;

σε ασυνείδητη γαλήνη
δεν υπάρχει επιστροφή
η γνώση σε αλλάζει μια για πάντα
τις αναμνήσεις σε σπιρτόκουτο χωρά
στη φλόγα τους γλυκαίνεσαι μια στάλα
του τώρα η βαλίτσα είν' βαριά
αργά, στο μέλλον βηματίζεις
στο Γενετήσιο Όραμα κοιτάς
ξύπνησες απότομα με δάκρυ
πονάει πολύ να ζεις συνειδητά
Φάρος ο πόνος
κι εσύ υπάρχεις από Αγάπη

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Σύντροφοι ψυχής

Ανάμεσα σε βαβούρα λέξεων συναντηθήκαμε
οπαδοί της ίδιας ψυχικής ομάδας
αναμενόμενη η άμεση αναγνώριση
από το ξάφνιασμα των μυστικών κρυφτήκαμε
στη συνεξάρτηση απομακρυνθήκαμε
λευκή σημαία κουνώ μπροστά μας
ψάχνεις την τέλεια στιγμή
και δεν θα 'ρθει
είσαι ανάμνηση που δεν θα βρω μπροστά μου
ξεθωριασμένη η εικόνα που δεν έζησα
άλλαξα, άλλαξες... ποτέ όμως ομάδα

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Τί κάνεις στον ελεύθερο χρόνο σου;

ποιος ο στόχος Υπουργέ μου;
ποιοι πολίτες βολικοί;
θέλεις το συλλογικό το πνεύμα;(δημόσια σχολεία)
θέλεις βουλή ατομική;(ιδιωτικά σχολεία)
θέλεις να 'ναι στρατιώτες;
εργάτες, δούλοι αλλοιών;
θέλεις νέας πνοής πνεύμα;
θέλεις ανθρώπους υγιείς;
πρώτα διάλεξε τι θέλεις;
για πια παιδεία να παιδευτείς;
νέα ύλη, νέα πατέντα
η πόλη να ολοκληρωθεί.

Λίγη να 'ναι η εργασία
(Για τους άλλους μια ζωή;)
Καλλιέργεια και γνώση
να εμπλουτίζουν με αρετή!
Να 'χει νόημα ο χρόνος
Να 'ναι ελεύθερη η ψυχή
Να 'ναι Όμορφο το σώμα
Ικανό ν' αυτοεξυπηρετηθεί
Χωρίς ποτέ να ευτελιστεί
Τα κενά να 'ναι γεμάτα
Τα χυδαία ν' αποστραφεί
Για το Τίποτα δεν Ζει.

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Ανάκτηση Ανάμνησης

δεν σου ορίζω εγώ την ύλη
για πιο νόημα να ζεις
μέσα σου βαθιά το ξέρεις
για πιο λόγο ήρθες στη Γη
εσύ διάλεξες γονείς
πλήρωσέ τους να χαρείς
έχεις γέννας αμνησία
απ' το σοκ κοίτα να βγείς
για θυμήσου, αφυπνίσου
μες στο σύμπαν σου να μπεις
διάλεξε μια εργασία
να σε νοηματοδοτεί
να ναι φάρμακο για σένα
να ναι υγεία για τη Γη

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Εμπνεύσου

σου δίνω ενέργεια
για σένα προσεύχομαι
να δεις τον πόνο
ως φάρο λαμπρό
εστίασε εκεί
κι οι φόβοι φεύγουνε
αυτοί σε φέρανε
σε οδύνες θαρρώ
να γίνεις καλά
είναι ανώφελο
χωρίς για του αύριο
ενθουσιασμό
η ίαση όλη
είναι στο χέρι σου
Αγάπα εσένα
όπως
σε εμπιστεύομαι εγώ

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Κρυφή Ομορφιά

Μιλώ για σένα και δε με πιστεύουν
Όσα δίνεις, του κόσμου Ομορφιά!
Φωνάζω να δούνε, μα όλα κρυφά
Οι ψευδαισθήσεις, λένε, με κυριεύουν...
Δεν Αγάπησαν, το Χρόνο χάσανε, πεθαίνουν ξανά.

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Ο Θεός είναι Ρήμα

Ψάξε την Αλήθεια στα «Ρήματα»
πίστη να δείξουν καρδιάς
στα «ουσιαστικά» λογικής ατοπήματα
σκοτώνουν Θεούς Ομορφιάς

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Το δικό σου νόημα

Ποιους γονείς σε αυτόν τον κόσμο βρήκες;
Είναι θύματα, απόμακροι ή ανακριτές;
Δες το στοιχείο που σε αυτούς σε ενοχλούσε...
Νιώσε το στόχο σου! Είναι το νόημα που ζεις.

Τί θέλεις στη μητέρα σου να αλλάξεις;
Τί θέλεις από τον πατέρα σου να μάθεις;
Τα δύο αυτά μέσα σου αν συμβιβάσεις,
βρίσκεις το λόγο που σε εξελίσσει εδώ στη Γή...

Ένα παζλ με δυο κομμάτια αν ενώσεις,
βρίσκεις το ρόλο που πρωταγωνιστείς.
Είναι ένα θέατρο δικού σου ελέγχου
σ' αυτόν το δρόμο ήρθες για να διαβείς.

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Συνάντηση Κορυφής

Γνωρίστηκαν οι σκέψεις μας κι ακόμα φλυαρούνε,
στέλνουν σιωπής μηνύματα... Πρόσεχε μη χαθούνε!
Όλα τριγύρω μας, μιάν, της φύσης τα στοιχεία
γίναν Αγάπης σύμβολα τ' αδιάφορα τραγούδια
Καλό αν δεν έχεις να μας πεις, μη μας κοιτάς καθόλου
Συνάντηση έχω κορυφής! Τα λόγια σου είναι κόμπος...

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Συλλογή «ΔΟΝΗΣΕΙΣ»

Τυμπανισμοί

Είναι μια φλόγα η ψυχή σε λάμπα φώτισης
είναι αναμμένη ως το υγρό της να σωθεί
μια πεταλούδα είσαι εσύ, ορμάς και χάνεσαι
καίγεσαι, φεύγεις... παγώνεις, έρχεσαι να ζεσταθείς

Είσαι η φλόγα κι έχεις το σώμα πεταλούδας
άτακτη σκέψη σε πετά εδώ κι εκεί
στο βλέμμα θέρμη κι έλξη όλης της γης
ενώνει, γιατρεύει τα νοσηρά με ηθική

Σαν φοβηθείς στέκεις στο κρύο ενδιάμεσα
Πόσο κακό σου κάνει τούτη η επιλογή;
Νεκρός με ανάσα, π' όλα τα καλά του φταίνει
το σώμα σου άψυχο, μισεί για να μισηθεί

Γύρω απ' τη φλόγα, χορός στου σύμπαντος δονήσεις...
Να γράψεις πρόλαβες, σημειώσεις για συμπτώσεις;

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Όταν το δέρμα μιλά

Θερμά αισθήματα διαχέονται απ' τους πόρους
κάθε λαχτάρα και μια φλόγα στο κορμί
ένας κνησμός κι όλη δική μου η ηδονή
είναι ατέλειωτη της Αγάπης η ροή
καμιά εφάμιλλη με άλλους επαφή

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Όλα Αγάπη

Είναι η γνώση σου για μένα ελλιπής
ένας καθρέφτης που εσένα κατοπτρίζει
έχεις ταυτότητα ατομιστή: «εγωιστής»
σπας` τον καθρέφτη βαθιά να σε ορίσεις

Γνώση σιωπής εκεί θα αντικρίσεις
χωρίς του κόσμου τις άστατες ψευτιές
δεν έχει όρια η ενέργεια: φυλακίσεις
εγώ κι εσύ: μια καρδιά για ν` Αγαπήσεις

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Ηρεμήστε

Έχω πάψει να θυμώνω στα αλήθεια
απ' όταν έμαθα εμένα ν' Αγαπώ
όλα κατώτερα της γαλήνης μου τα ορίζω
είναι βλακεία μου να μεγαλοποιώ...

Όποιον οργίζεται μ' εμένα, αγκαλιάζω
έχει φοβίες που τα κόμπλεξ του κοιτώ
εκπαιδεύτηκε στον τρόπο αυτό του φαίνεσθε
δείχνω συμπόνια, συγχωρώ, μα δεν ξεχνώ.

[Εμπνευση από το βιβλίο «Ηρεμήστε» του Πωλ Χοκ]

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Φονιάς

Εσύ ήσουν ειλικρινής.
Ολοκλήρωσες την πλάνη
του πάθους...
Δεν τάραξες ύπνο!
Μόνο εμένα σκότωσες
Για το καλό σου
μέσω του κακού μου.
Χωρίς ενοχή...
Κι ας ενόχλησες τους ηθικολόγους
πάλι εσένα θα θυμούνται
ενώ εγώ ξεχάστηκα ήδη.
Για μένα η νύχτα δε θα ξεγεννήσει
άλλη μέρα.
Εσύ πιστός στο στασίδι της ζωής

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Έζησαν

Όλα μικραίνουν
όσο η πρύμνη μακραίνει
πόννοι, πάθη, πόθοι
ταλαιπώρησαν τη νεότητα
χαροποίησαν τη μεσότητα
κούρνιασαν σπίτι στη γηραιότητα
πρώην εραστές, πρώην όμορφοι
πρώην συγγραφείς
με σεβασμό στη λευκή σελίδα

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Στην καρδιά του χάους

Καβάλησα τους δράκους μου
και τρέχω στους αιθέρες

Είναι το δίκιο σχετικό
μα λίγες έχω μέρες

Στο χάος έχω συνταχτεί
σε τάξη τ' οργανώνω

Το αδύνατο είναι πειρασμός
με ρίσκο δεν βαλτώνω

Χωρίς πάντα ορθή γραφή
με φλόγες σας πυρώνω

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Κινδυνεύω

ανακάλυψα τη δύναμή σου
πριν καν εσύ τ' αντιληφθείς
φοβήθηκα απ' την άγνοιά σου
κακό μην κάνεις πριν την βρεις
ακόμα σε άγνοια βαδίζεις
και όλο φεύγω μακριά
όσο η δειλία της καρδιάς σου
κορμί διατάζει ανόητα
συντόνισε τις τρεις σου σκέψεις
σώματος, καρδιάς και νου
το δρόμο σου να καθορίσεις
η γνώση να σε πάει αλλού
με πολλά ναι έχω αποφύγει
τα λίγα όχι του θυμού
σπάσε μονάχος το κουκούλι
με δυνατά φτερά πάνε αλλού
καμιά συνάντηση αμελητέα
είναι ένας δείκτης διαδρομής
πολλοί δρόμοι, μια η Αλήθεια
η Αγάπη εκεί μας οδηγεί

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Φώς σε Ωκεανό

**Κάνε με να σε θαυμάσω
να δω ποιος είσαι
να τρομάξω**

Τα χυδαία σου φοβήθηκα
από ντροπή ποτέ δεν κρύφτηκα
είναι δική σου αδυναμία
να μην πιστεύεις στην αυταξία

**Κάνε με να σε θαυμάσω
να δω ποιος είσαι
να τρομάξω**

Να λάμψει κάθε σου ταλέντο
στα ηλιοτρόπια να γίνεις κέντρο
δύναμη να βρεις και θάρρος
επάξιος Αλήθειας Φάρος

**Κάνε με να σε θαυμάσω
να δω ποιος είσαι
να τρομάξω**

Ένας ο κόσμος της Αλήθειας
μια ποικιλία τα παραμύθια
ισάξιοι όλοι οι Φάροι
σκοτάδι κρύβει κάθε αμπάρι

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

ΎΠΟΠΤΕΣ ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΣΚΙΕΣ

τις μαύρες σκιές που επίμονα κοιτάτε
τις βάφω κόκκινες, να δείτε και αλλού
ζωντάνιας χρώμα, δυναμικής και θέρμης
να ερευνήσετε αιτίες κι αφορμές
φιγούρες πρότυπα μοναδικής αλήθειας
διώχνουν τους μύθους που 'χες χρόνια βυθιστεί

[**ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ**](#)

Χωρίς ρούχα

ρούχο στενάχωρο, παλιό αυτός ο κόσμος
κι εσύ επιμένεις στα φασκιά να με κρατάς
τους πόνους μου ποτέ δεν κατανόησες
είχε δικούς της να βιώσει η καρδιά

καλό το φως του ήλιου που με φώτισε
ψάχνω ένα άλλο πολύ πιο φωτεινό
θαμπώνει τις αισθήσεις και τα χρώματα
χωρίς εγκαύματα, χωρίς το ρούχο το παλιό

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Πώς να πιστέψεις σε 'σένα;

Έλα να ενώσουμε τα χρόνια μας
να θαυμάσουμε τους δράκους μας μαζί
αυτούς που οι άλλοι δειλά σκότωσαν
για να πιστέψουν στα βασίλεια άλλου νου
φαίνεται εξέγερση το τάισμα των δράκων
και μια επανάσταση η μάχη των νεκρών
νέα γενιά που τους προγόνους έθαψε
για νέο αέρα δίχως κακοφομισμούς
πώς να σε κάνω να πιστέψεις το απίστευτο;
οι μύθοι, σου ήταν πάντα βολικοί
ψάξε τους δράκους σου, στο υπόγειο που έκρυψες
βρες τους νεκρούς σου που νεκρώνουν ζωντανούς

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

άσπρο Άλογο

κανένα όνειρο ή κλαδί για να πιαστώ
κι έχει το άλογο το άσπρο αγωνία
μες τα υπόγεια χλιμιντρίζει μοναχό
θέλει στο φως να τρέξει με ευτυχία

σε κάθε έξοδο μια γάτα περιμένει
γλύφει τη βρόμα της, στη γούνα της λατρεία
παντού έχει λάσπες, έβρεξε βλέπετε προχτές
και τ' άσπρο άλογο λερώνει μ' ευκολία

στα λόγια χάνεται η Αλήθεια προφανώς
γίνεται αλήθεια με ειλικρίνεια καμία
πάλι τ' ανοίγματα, με φόβου δάκρυ θα διαβώ
το χάδι στ' άλογο έχει μεγάλη Αξία

υ.γ: δέντρο μονάχο, κάτω απ' ορίζοντα γραμμή
και του λες πάλι τα φύλλα του ν' ανθίσει

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Διαφέρεεις!

είναι η καρδιά σου λιονταρίσια αδερφέ
είναι τιμή μας να πατάς τη γη που ζούμε
το πρόσωπό σου, ατόφιο φόρεμα ψυχής
δίχως τύψεις, στο αύριο, περήφανα σε κοιτούμε

είσαι τα όνειρα που μείναν ενωμένα
είσαι τα ρίσκα που δεν πήρα μαζεμένα
αν σε μισήσω είναι δική μου αδυναμία
αν σε αγκαλιάσω ζω μαζί σου ευτυχία

σε στάβλο μπαίνεις και αποκτά υπεραξία
σε θρόνο πάλι, λάμπεις μ' ευκολία

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

προδοσίες αμοιβαίες

κάποιος πρόδωσε εμένα;
κάποιος πρόδωσε εσένα;
ερωτήματα στου χρόνου τα χαμένα
ρουτίνα κούρασε τα τρένα
φόβος εαυτού βράζει το αίμα
μόνος κανείς... και όλοι μόνοι στα χαμένα
μεθύσι συνένοχο έσπασε τα φρένα
άφυλα κορμιά... και γίναν όλα ένα
λευκά χιόνια εκτροχίασαν κανένα;

[Εμπνευσμένο από το θεατρικό έργο «προδοσία» του Χάρολντ Πίντερ]

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Ζωή μόνο για Εραστές

Για της ημέρας το φαΐ
Της νιότης σπάζεις το κορμί
Στης εργασίας την σκλαβιά υποχωρείς

Καμιά ελπίδα ελευθερίας
Έχει ο ορίζοντας χαθεί
Καμία μέριμνα απογόνων
Χάνεσαι και χάνονται μαζί

Θαυμάζεις, σέβεσαι, απολαμβάνεις
Με κάθε τρόπο την ζωή
Ό,τι σου έμεινε: Να είσαι Εραστής

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Συλλογή

συλλογή από βάζα ραγισμένα;
συλλογή από μύθους δανεικούς;
συλλογή από ρίσκου εμπειρίες;
όλα είναι άνθρωποι μ' ακούς;

έχουν αισθήματα στην πλοκή τους
κι εσύ το χέρι σου πιπιλάς...
παράσημο έχεις την αμυχή σου
μένεις στις σκέψεις και υπακούς;

σκορπάς σάλια σαν σαλιγκάρι
στο στόμα τα κουκούτσια σου τους ενοχλούν
αν βρουν το θάρρος στα μούτρα στα φτύνουν
....αν τα καταπίνουν εσύ πονάς;

[Εμπνευσμένο από το θεατρικό έργο «Η Συλλογή» του Χάρολντ Πίντερ]

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Αναγέννηση

Μια νέα χώρα ομορφιάς
έχτισα μπροστά στα μάτια της ψυχής
σαν ξαναζωγραφισμένη εικόνα
π' αναμένει την αρχή μιας γιορτής

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

προσβολή η υποδούλωση

ατέλειωτα, επίμονα, απελπισμένα
θα υπερασπιστώ
τον εαυτό
ενάντια σε κάθε προσβολή
(απειλή, σκόνη ή κάψα)
προκειμένου να μην υποδουλωθώ
στην μάστιγα
της κάθε εποχής
έστω και μάταια.
την περηφάνια μου κρατώ
και ότι ανέχομαι
σταθερά με χάνει

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

πανούκλα καρδιάς

σ' αυτήν την πόλη τα πουλιά πια δεν πετούν
δεν βρίσκουν δέντρα για να κρύψουν την φωλιά τους
τρέχουν οι άνθρωποι... για ύλη παραληρούν
τη φύση ξέχασαν, τους βρήκε η συμφορά τους

σάπιες οι σχέσεις, σάπιοι και οι άνθρωποι
του έρωτα αγάπη την ξεχνούν πριν πεις «γιορτή»
άρρωστοι όλοι την ασφάλισαν την πόλη
καμιά ανάμνηση από εμπειρία δυνατή

καμιά ελπίδα να σταθούνε δυνατοί
τώρα παλεύουν την πανούκλα με συνοχή
και δεν θ' αργήσει η υγεία να φανεί

λησμονήθηκαν όλοι οι πεθαμένοι
απομακρύνθηκαν παθητικοί αγαπητικοί
έλαμψε η ισότητα σε λύτρωσης στιγμή

στο χρόνο φάνηκαν οι ψευτοαγαπητικοί
ήρωες κι άγιοι σκοτώθηκαν κι αυτοί
λίγοι οι «άνθρωποι» που σώσαν το παιδί

[Εμπνευσμένο από το βιβλίο «Η πανούκλα» του Άλμπερ Καμύ]

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

είμαι κόκκος άμμου

Χρόνια κρυμμένος, σε κόκκο άμμου καρτερώ
ένα παιδί με 'μένα να γράψει «Σ' αγαπώ!»

Κι αν δεν το πράξει εγώ και πάλι θα χαθώ
Θάλασσας κύμα παρασύρει στο βυθό

Κι αν παραμείνει σε πάθος παθητικό
θα έχω βρει έναν τέλειο ηθοποιό

Κι αν μπορέσει τον κόσμο ν' αγκαλιάσει
μέσα απ' τον πόνο της ορμής χαρά θα βρώ
από κοχύλι τις αναμνήσεις να φλυαρώ

Από εμπειρίες κανείς δεν έγινε σοφός
εμπειρογνώμον σε έναν κόσμο μυθικό
Εραστής του Όμορφου, άσχημα δε φοβάται
όλα ωραία, στην ώρα τους θυμάται

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

αιώνια λαχτάρα

Από μια μήτρα αποχωρισμού
Βγήκαμε και σβήσαμε τη μνήμη
Σήκωσε φρύδι η κορφή ενός βουνού
Τραχιά παλάμη χούφτωσε, να φύγει
Απ' άλλους δρόμους οδεύουμε στη Γη
Πλάι μου πώς βρέθηκες Εσύ;

Σε μήτρα Αγάπης, ένωσης λαού
Χωρίς λαλιά, τον οδηγό γυρεύεις
Βάλτωσες όταν πλημμύρισε ο νους
Χαρά ή θλίψη δεν έχει σημασία
Το Είναι σου βυθίστηκε αλλού
Χάθηκε ο χρόνος μες την απελπισία
Παιχνίδι λέξεων μόνο σου δίνει ουσία
Άλογο η ποίηση, φυγής, από δειλία

Χέρι καρδιάς με λύτρωσης φιλί
Σου λέει «Σήκω, έλα στο φως, αντέχεις!
Είδα τις σημαίες αντοχής
Στις κορυφές που Εσύ μόνο κατέχεις
Φόρα το πέπλο Σου στα μάτια μη με δεις
Φτερό στον άνεμο μη γίνεις και χαθείς»

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Θνητός Θεός

Θνητή ζωή, όλα σου μοιάζουν τραγωδία
Αγγίζεις άνθρωπο... τρέμεις από ουσία!
Μέσα απ' το άγχος, αναδύεσαι με αγωνία
Σε ροζ καθρέφτη βλέπεις μονάχα αξία
Δώσε το χέρι ν' ανεβούμε τα βουνά
Σε φρέσκο αέρα το αθάνατο ξυπνά
Ροή της φύσης να αισθανθείς από ψηλά
Κύκλος που κλείνει όσο ατέρμονα γυρνά
Ήσουν Θεός πριν γεννηθείς γίνε ξανά
Θυμήσου είσαι Ένα με τη φύση π' Αγαπά

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

τελετή κάθαρσης

μου σταυρώνεις τα χέρια με βία
το να επιστρέψω είναι ουτοπία
δραπετεύω από αδύναμη κοινωνία
με ότι βίωσα, σε αναμνήσεων πορεία

χωρίς ευθύνες, δίχως επιθυμίες
κόψε μαλλιά από εμένα σε απαλλάσσω
ότι ζήσαμε μένει στις εμπειρίες
κάψε με σε άμορφη μην αλλάξω

δεν καυχήθηκα ήρωας να γίνω
δεν αρνήθηκα στη δειλία να μείνω
στις καρδιές σας προσέφερα κρίνο
για θέση κενή πίσω αφήνω.

[Εμπνευση από το βιβλίο του James Redfield “Η Τραγωδία του Έκτορα»]

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Θαλπωρή Πατρικού

Ονόματα γράφεις στον αέρα,
της Γης Αιώνια Μητέρα
όλους απαλά αγκαλιάζεις
το κάθε πλάσμα ησυχάζεις
άλλο την πλάση μην ταράζει
κερί που καίει από κάθε άκρη

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Χωρίς επιθυμίες ...θαύματα

Προσπάθησα να γίνω ο εαυτός μου
κι ας νύσταζε μέσα ο επαναστάτης...
Η αγέλη υπήρξε πάντα ο αδερφός μου,
το πρόσωπό μου, ας θέλει να ξεχάσει.

Λαλιά κι εικόνα όλων σας πια είμαι.
Η μνήμη μου ναός έρωτα ωραίου.
Στα πάθη απαθής πλέον αν είμαι
όμορφο κόσμο βλέπω σε καθαρό βλέμμα.

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Προς Αυτόν που λατρεύω

εκεί που συναντιέται ο δρόμος της επιστήμης με της τέχνης,
εκεί βρίσκεται η Αλήθεια
να έχεις το νου σου, γιατί πολλοί από άγνοια προσπέρασαν
λάτρεψαν μέρη επιστήμης και τέχνης αλλά πιο πολύ το εφήμερο
ε και τί έγινε που εξερεύνησες την αστρονομία ή τη βιολογία
ε και τι έγινε που αποκάλυψες τα πάθη του κελύφους με γραφή
την Αλήθεια ποτέ δεν λάτρεψες
την χαρά σου έσβησε του εφήμερου ο καημός
είσαι τυφλός; Μέσα σου κρύβεται Θεός!
γενναιόδωρα σε κρατάει εδώ
κι εσύ αρνείσαι το μηδαμινό «ευχαριστώ»
στο πεπρωμένο Σου που η προνοητικότητα σου δεν απέτρεψε
μη φοβάσαι δεν περισπάται η καρδιά μου
από αυτά που βλέπουν τα μάτια και ακούν τα αυτιά
το αύριο που επινόησες, Εσύ μόνο το ξέρεις
λυτρώθηκες από εμένα, εκπλήρωσα το χρέος μου
θέλω και αποχωρώ.

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Πρόλαβα να Ζήσω {ή Ανούσιες οι Φωτογραφίες}

Της μεγαλοψυχίας τα θλιμμένα μουσικά
ας μείνουνε ανείπωτα.
Αρκετές θλίψεις έχει αυτός ο κόσμος.
Τα αξιοποιημένα χρόνια νεότητας
δίνουν χαρά στον καθρέφτη.
Έρθε η ώρα για ταξίδια στο απέραντο
του Ουρανού.
Χωρίς το χέρι των δειλών ερώτων.
Κάηκαν στις κρύες στάχτες των προγόνων,
μα και το θέλησαν.
Οι σπίθες του παρελθόντος δικαιώθηκαν.
Γίνανε τα χαμόγελα των άστρων.
Όσο συναντώ εχθρούς,
σιγουρεύομαι για το δρόμο.
Κανένα ρολόι δεν έδειξε χαμένο χρόνο.
Με την ευωδιά της βρεγμένης Γής
επιστρέφω απ' το ταξίδι
μέσα από κάθε στίχο.

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Μείνε στο Αγκίστρι

Αν δεν σκαλώσεις στο αγκίστρι του χαμόγελου
τις λίμνες των ματιών μην κοιτάξεις
με ένα μακροβούτι μόνο, θα πνιγείς
στα άστατα κύματα του αλφάβητου.
Τις βάρκες σωτηρίας που διαβάζεις δύσκολα θα εντοπίσεις
για να γίνεις ναυαγός από ναυάγιο...
εκεί ισορροπώ τα φωνήεντα που ταραάζουν
με τα σύμφωνα που ηρεμούν
Έτσι δεν έγινα δολοφόνος κανενός
ούτε του εαυτού μου ... ακόμα
Κάπως έτσι πλέω προς το σπίτι...

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Τα πουλιά μου μίλησαν

μπήκαν πουλιά στο σπίτι
μιλούσαν δυνατά
τρώγαν τα ψίχουλα
απ' το πατάκι της κουζίνας
τα είδα και πέταξαν ταραγμένα
η φωνή τους μέσα μου δονείται
χρειάζεσαι τα ψίχουλά μου
ξέχασα να τινάξω το πατάκι
για μια μέρα

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Άκου την Φύση... Διδάσκει

Θυμάσαι το πουλί στη μέση της θάλασσας;
Το έβαλε στο μάτι ο σκύλος
και κολυμπούσε με ενθουσιασμό να το φτάσει
αλλά αυτό πέταξε
κι έμεινε απελπισμένος στη θάλασσα
κουρασμένος και νηστικός.
Το πουλί χάθηκε στον ουρανό,
ενώ το σκυλί βούλιαζε στο νερό.
Εγώ έμεινα να ερμηνεύω τη σκηνή...
γιατί συνέβη μπροστά μου;
Τί ήρθε να μου πεί;
Για πιο μέλλον με προειδοποιεί;
Και το μέλλον ήρθε...
Ήμουν το πουλί.

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Κανείς «Κακός»

με τους Φόβους μου κοιμάμαι
με τους πόνους μου ξυπνώ
σταματώ την δημιουργία
σε ονόμασα εχθρό

ο λαγός με εχθρούς κοιμάται
να τον φάνε απειλούν
μα γεννά με αφθονία
σε σκοτάδι και σε Φώς

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Προδομένες δονήσεις

Ατόφια όνειρα δεν έκανα ποτέ
τα όσα έζησα βουλές, όλες των άλλων.
Όλα τα χάρηκα σαν να 'μωνα εγώ
κάθε σκαλί, ψυχή πέντε χρονών.

Σφυρίζω ανέμελα, για όλους τραγουδώ.
Ζείτε στα όνειρα! Σας δίνω το ρυθμό...
Με πικρή ζάχαρη, άφθονα δημιουργώ...
Τρίζει η σκάλα! Με 'σας γελάω... Αγαπώ!

Τ' άπιαστα όνειρα, οι μάταιες ελπίδες
σας δώσαν νόημα(?) Προδώσατε σαν προδομένοι!
Όλα τα δώσατε για ένα άχρηστο Εγώ.
Τις χαμένες νύχτες σας μετρώ...
Κάθε σας κύτταρο ισάριθμα φιλώ

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Συλλογή «ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ»

Ποίηση σθένους Ανάβασης

Ανεβαίνω τα πέτρινα σκαλιά
Προς τον καθαρό αέρα
Λίγο πιο πάνω από το τελευταίο καμπαναριό
Με σθένος που εξασθενεί
Πριν ασθενήσω από ψυχασθένεια
Και δέσω την καρδιά μου κόμπο
Στην αυλή του φαρμακοποιού
Βάζω το κέρμα στην πόρτα της «Ποίησης»
Ανοίγω και μπαίνω μέσα
Παρατηρώ όλες τις σκοτεινές γωνίες
Στο βάθος λάμπουν στο σκοτάδι
Τα λεμόνια στύβω και πίνω τις σταγόνες
Εξέρχομαι, πατάω «άκυρο»
Και παίρνω το κέρμα πίσω
Με ανανεωμένο σθένος
Ανεβαίνω τα πέτρινα σκαλιά

[Εμπνευσμένο από το βιβλίο «Οι Νάνοι» του Χάρολντ Πίντερ]

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Δεν ξεχνώ

Πλέον συγχωρώ αλλά δεν αποχωρώ
γιατί τότε δεν χωρώ στον ίδιο χώρο
δηλαδή μια υποκρισία η συχώρεση
συγχωρώ μα δεν ξεχνώ
συγχωρώ για μένα
ωφελώ(;) κι εσένα

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Απελευθέρωση

Μπλέ θάλασσα ουράνια
Αλλάζει διαρκώς
Σύννεφα γυροφέρνουν τα μάτια
Κι όταν αραιώνουν
σβήνει η ρυτίδα στο κούτελο
Γεννιέται η ελπίδα!
Κινείτε ο κορμός
δονούνται οι αλυσίδες
Η ελευθερία γίνεται ζητούμενο
από ψευτοδεδομένο
λόγω αδράνειας...
Γκρέμισμα διαδοχικών τοίχων
ή μια αχτίδα Φώτισης
απελευθερώνει.

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

σημειώσεις Σωτηρίας

έχεις να σπάσεις πολλούς καθρέφτες
να ματώσεις, να πονέσεις, να δακρύσεις...

μέχρι να αρχίσεις να παρατηρείς
ότι σε κάθε ακανόνιστο θραύσμα του
απεικονίζεσαι ολόκληρος Εσύ

μέχρι να τολμήσεις να ψηλαφήσεις
με το χέρι σου γυμνό σε κάθε κομμάτι
κραυγές του ελεύθερου εαυτού

μέχρι να κρατήσεις στα χέρια τη στάλα:
Απόσταγμα ουσίας επώδυνης εμπειρίας,
καλά κρυμμένη σε κάθε θρύψαλο.

...από έρωτες και πόθους που νόμιζες Αγάπη
και μπλόκαραν το στενό «τώρα» της κλεψύδρας σου

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

...κάνω πως διδάσκω

Να διδάξω

Δεν έχω τίποτα

Όμοιες εμπειρίες... ανώφελο

Πρωτότυπες εμπειρίες... αδύνατο

Ασύνειδα επηρεάζουμε αλλαγές

Τις μεταδίδουμε ως ανώνυμα κληροδοτήματα στις γενιές...

Μάταιο να διδάσκω

Όσο μάταιο να τακτοποιώ

Ένα σπίτι με παιδιά

Ζουν εμπειρίες

Χτίζουν το αύριο

...κάνω πως τακτοποιώ

...κάνω πως διδάσκω

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Αλέα Αληθινής Αρμονίας

άνθρωποι πλήθος
σαν κόκκοι άμμου
σαν σταγόνες νερού
σαν μόρια αέρα

ρέουν κυματιστά σε σχηματισμούς
ανόμοιοι σε ομοιομορφία
στα αμμοχάλικα του κήπου Zen
στα κύματα της θάλασσας
στα σύννεφα του ουρανό

με το σχετικό εγώ τους αγκαλιά
γυρνάν την πλάτη στο ριζωμένο απόλυτο Εγώ τους
των βράχων του κήπου Zen
των νησιών της θάλασσας
των βουνών πάνω απ' τα σύννεφα

κι ας ξεπροβάλλει προκλητικά η κορυφή σκληρής ουσίας
έτοιμη να κατακτηθεί με απλά μέσα
να εξαγνίσει το αμαρτωλό μας πνεύμα
γεμίζοντας την ψυχή μας με γαλήνιο θαυμασμό

της μοναξιάς χωρίς άγχος
με το αριστοκρατικό προνόμιο
του απέραντου χώρου και χρόνου

[Εμπνευση από το βιβλίο του Ιταλό Καλβίνο "Πάλομαρ"]

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Γέφυρες Χρόνου

Μπες στις τέχνης το τούνελ
Έργα μουσείου εκθέτουν εκεί
Γέφυρα χρόνου: Του τώρα, του τότε
Με τα βιβλία αν συνδεθείς
Ψηλό το βουνό και το αποφεύγεις
Δείχνω το δρόμο για στοές διαφυγής
Σε βύθισε σε βάρβαρα η εργασία
Αφέθηκες, σε παρέσυρε η κοινωνία
Θέλει προσπάθεια να εκπολιτιστείς
Να αποκτήσει συνέχεια, η αυτοτελής σου ζωή...

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Do it like Columbus

Μη σταματάς τη ροή για κανέναν
Είναι πολλά της ζωής μας τα τρένα
Αν τα μπλοκάρεις εσύ υποφέρεις
Όλα γκαζώνουν για πάντα στα ξένα

Επέλεξε δικό σου προορισμό
Άλλη οπτική στο φως το ανοικτό
Όσοι σε νιώθουν να σε χαρούνε
Σε Ομορφιάς θεραπεία να συντονιστούνε

[Εμπνευση από την ταινία του Κογκονάντα "Columbus"]

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Αγκαλιά

Σ' έσφιξα στο στήθος με στοργή
μη σε τυφλώνουν του κόσμου ήλιων φώτα
ν' ακούς κάθε χροιάς φωνή
λάμπουν στ' αυτιά ως φίνα ουράνια τόξα
μ' Αγάπησες και μου 'δωσες τη γη
πατάω σταθερά όπως και πρώτα.

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Βολικά "σ' αγαπώ"

Κι ένα "γιατί"

Στο "σ' αγαπώ"

Και αίσθημα δεν είναι!

Είναι μια σκέψη βολική...

Στο "αν μ' αγαπάς" σου μέινε.

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Για πάντα, πρίν...

Το σπίτι καθρεφτίζει την ουράνια θάλασσα
Γράφω, στο βράχο, καθ' υπαγόρευση του ανέμου

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Είμαι ο άνεμος;

Τραβώ τις ρίζες
να κουνιούνται τα δέντρα
ως την δράση σας

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Αγαπώ ό,τι θαύμασα

Πότε θαύμασες
το νόημα της ζωής;
Υλικά και άυλα παιδιά;
Στην ουσία Σου παιδεύτηκα...
Με εμπειρίες άξιες μνήμης
Σε πλούτισα μ'αναμνήσεις
Αγαπώ ό,τι θαύμασα

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Αϊτός

Είν' τα ουράνια ένας δρόμος περιπάτου
Κομψά κι αθόρυβα πετάς πάνω απ' το δάσος
Σε ίση απόσταση, να δεις το θήραμά σου
Πίσω απ' το βράχο, η ασφάλεια της φωλιάς σου
Είναι μεγάλα τα υπέροχα φτερά σου
Μέσα απ' τον τρόμο, σε θαύμασε η καρδιά μου!

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Νιώσε, Δώσε

Νέα Πατρίδα
Χωρίς φίλους ή συγγενείς
Μόνο η Αγάπη

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Αυθόρμητη η Αγάπη

Σχεδιάζετε
άρα δεν αγαπάτε
κοστολογείτε

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

τροπή ανθρώπου

σ'έννοια ανθρώπου
η έρευνα για νόημα
σε μετατρέπει

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

κραυγή

γωνία φεγγαριού
ρουφά δάκρυ λιονταριού
χαμένης ουσίας

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Υπό άλλων

Είμαι υπάλληλος
Είμαι ένας ισοβίτης
Είναι ψευδαίσθηση
Η χάρη που ζητώ
Μόνη διέξοδος
Είν' η ζωή δραπέτη
Να μείνω εδώ χωρίς το σεβασμό;
Έδωσα πνεύμα...
Έδωσα αίμα στο στρατό...
Χαλάλι η Αγάπη
Ποτέ δεν πάει χαμένη
Στην βλέννα όμως
Πώς να προσαρμοστώ;
Καμιά ιδέα, ελπίδα ελευθερίας
Με χρήμα δεν εξαγοράζεται εδώ
Κι αν με πιάσουν
Ας με μαστιγώσουν
Ένα συνήθειο
Κατάντησε κι αυτό

**[Εμπνευση από το βιβλίο "Αναμνήσεις από το σπίτι των Πεθαμένων" του
Φ.Ντοστογιέφσκι]**

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Εδώ στη Φύση

Εδώ...

Η επαφή του κόσμου

Με το δέρμα

Με κάνει ευτυχισμένη

Έπειτα οι ήχοι

Κοκόρια, δεκαοχτούρες, πουλιά...

Κελαηδήματα, πεταρίσματα

Ανοίγω τα παντζούρια

Εισπνέω φως

Τα βουνά με καλημερίζουν

Και συρρικνώνομαι

Ως τα μεσημεριανά τζιτζίκια

Και την νυχτερινή κουκουβάγια

Όλο και μικραίνω

Μέχρι να κλείσω τα μάτια

Και να βουτήξω

Στον κόκκινο ουρανό

Φλόγα τρεμάμενη

Σε μια απίστευτη αίσθηση

Επέκτασης

...στη Φύση

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Dj η καρδιά

Λόγια τρυφερά, πόθοι και φιλιά,
δάκρυα ερωτικά, νιώθει θαυμάσια ξανά
Όλα όσα θέλει η καρδιά και άνθρωπος δεν είπε
Δίνει η καρδιά παραγγελιά
και τραγουδάνε τα πουλιά,
είναι το ράδιο αγκαλιά
Ρίχνει το σώμα ένα χορό
με μουσικές αναχωρώ,
ξεφεύγω έντεχνα απ' τη θλίψη
Είναι το ψέμα μου
Είναι η αλήθεια μου
Dj η καρδιά
Για μια Καρδιά
καρδιά παρηγορώ

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Χωρίς Παρελθόν

Αγκαλιάστε
και το παρελθόν φεύγει.
Το στριμώχνετε!

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Στην Αιώρα

Αιωρούμαι χαμηλά
Κοντά στο χώμα
Όλα της φύσης τα μυστήρια
Με αγκαλιάζουν
Ήχοι, αρώματα, πνοές...
Μου εξηγούν το όνειρο
Σε διαρκές dejavu
Αναμνήσεων κοσμικών
Ακινητοποιώ το σώμα στο χρόνο
Υποκαθιστώντας τον με το χώρο
Γίνεται συνειδητή η πούδρα ασυνειδήτου
Στα προσπελάσιμα σύνορα του σώματος
Δίχως πόλεμο
Με την Αρσενική και Θηλυκή Φύση
Σε πλεξούδες στο κεφάλι
Ισορροπίας
Αναγεννιέμαι από μόνη μου
Από τις επιθυμίες στην αντίληψη
Μετά τα Πάντα επιστρέφω
Στην απλότητα του Ενός
Χωρίς Ινδιάνικο χορό του Πεγιότ
**[Εμπνευση από το βιβλίο του Αντονεν Αρτώ "Ταξίδι στη χώρα των
Ταραχουμάρα"]**

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Κατακτάμε τα Περιστέρια της Ειρήνης

Ενώνοντας την εργασία με την διάνοηση

Ιδρύουμε το νόμο του κόσμου

Με ελευθερία και δικαιοσύνη

Με περισσότερα τα καθήκοντα έναντι των προνομίων

Τίποτα δεν μας χαρίζεται...

Το κατακτάμε.

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Λουλούδια Αξιοθαύμαστα

Είναι δική μου η ομορφιά που κυνηγάς
Είναι τα πάθη που σε κάνουν να πονάς
Τ' άνθη που μύρισε είναι της ψυχής μου
Τ' άνθη που πάτησε ανήκουν στην αυλή σου
Η αυτογνωσία μας γεμίζει ιδανικά
Γίνε θαυμάσιος για αξίες π' Αγαπάς
Δεν φταίει η Ελένη για τον πόλεμο στην Τροία
Φταίει η δική σου ιδανικών αδυναμία
Ήτανε άξια για όλων την λατρεία... Ελευθερία, Ομορφιά, Ευτυχία...

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Έγινε...

Μελωδία ανθρώπου
Σφύριγμα ευτυχισμένου
(Ανάλαφρο, ελαστικό,
χωρίς εγκατάλειψη,
Νεανικό, γεμάτο υγεία)
Άξιου να Αγαπηθεί
Απάντηση
Σε όλες τις επιθυμίες
Δεν το περίμενα.
Το έλπιζα, το φοβόμουν
Το προαιθανόμουν
Και έγινε!
Έγινα.

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Ροζ είναι ο κόσμος

Στα ροζ ποτέ δεν θέλησα
Να ντύσω την μορφή μου
Σε ορίζοντα όμως τσούγκρισα
Την μύτη μου... Πριν σβήσω...
Και από τότε όλους σας
Μες στα ροζέ σας ντύνω
Τα μάτια μου τραντάχτηκαν
Βγήκανε λίγο πέρα
Μαγεύτηκαν, πλανεύτηκαν
Την νύχτα βλέπουν μέρα

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Αγάπα Ζωντανούς

Κι αν αγαπάς εσύ νεκρούς
Ζώντες δε θες να ξέρεις
Σαν αγαπάς τους ζωντανούς
Πιότερο υποφέρεις
Δηλώσεις κάνεις στους Θεούς
Τάχα πως δεν αντέχεις

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Μια ταυτότητα;

Όλοι οι ρόλοι,
μια ταυτότητα δεν κάνουν...
Μια ενοχή.

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Φίλε σκάρτε

Είμαι
Η μεγάλη γρατζουνιά
Στην καρδιά σου
Πονάει όταν αφανίζομαι
Αιμορραγεί όταν εμφανίζομαι
Με το ταλέντο σου την σχημάτισες
Αυτομαστιγώθηκες
Ζημιά από πρόθεση
Δική σου
Νοιάζομαι
Αλλά μάταια
Ο φίλος σκάρτος
Αποδείχτηκε.
Τώρα γνωρίζεις
Την αιτία πόνου
Επουλώσου...
Γίνε Φίλος

[«Best friends are family!»~έμπνευση από την ταινία lego batman 3]

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

[Ο/Δ]μορφος

Η συμμετρία
Του εσωτερικού κόσμου
Φαίνεται
Στη μορφή
Του ονείρου
Που ζεις

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)

Εσύ οδηγάς... Χωρίς ουρά στα σκέλια

Ο νέος Κόσμος στα μάτια σε βλέπει
κι εσύ από άγνοια χαμογελάς
πολλές οι ευθύνες που απορρέουν
απ' τα σκέλια σου βγήκε... εσύ οδηγάς

[ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ](#)